మీ వాళ్ళే

- గుండా నారాయణరావు

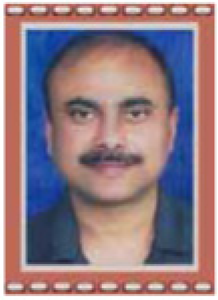

నాకు ప్రొద్దుట లేచిన దగ్గర నుండీ అసహనంగా ఉంది. పిల్లలు స్కూలు బస్‌స్టాప్ దగ్గర దింపమన్నందుకు కాదు ఉదయం వాళ్ళు రానందుకు కాదు. హైదరాబాదులో నీళ్ళ కొరత కొత్తదేమీ కాదు. మాకు ఉన్న అన్ని అపార్ట్‌మెంట్స్‌కు బోర్ నీళ్ళు సరిపోవు. టాంకర్ల ద్వారా తెప్పించవల్సిందే. ఒక్కొక్క రోజు సంప్ నుండీ వాచ్‌మేన్ పంప్ ఆన్ చెయ్యడు అందువలన వాడిని అరిచి పంప్ ఆన్ చేయించవలసి వచ్చింది. అది కూడా నన్ను అంతగా అప్‌సెట్ చెయ్యలేదు. వాడిని అలా అరవటం నెలకు రెండుమూడు సార్లయినా అవుతుంది. ఆ ముసలి వాచ్‌మెన్‌కు మతిమరుపు ఎక్కువ. అతను అతని కూతురుతో బేస్‌మెంటులోని చిన్న రూములో ఉంటాడు. తిట్టినా అతను ముఖం మాడ్చుకోడు. అతనిలో ఆ రియాక్షన్ లేకపోవటానికి జీవితాంతం కలిగిన ఆటుపోట్లు కావచ్చు. భర్త వదిలేసిన అతని కూతురు అతనికి వండిపెడుతూ ఉంటుంది.

బేస్‌మెంట్ నుండీ పైకి రావటానికి ఎలివేటర్ పని చెయ్యలేదు. ఎంతో డబ్బు పోసి పంజా గుట్ట దగ్గర కొనుక్కున్న అపార్ట్‌మెంట్ అది. ఈ ఎలివేటర్ అప్పుడప్పుడు పనిచెయ్యదు. అదికూడా నన్ను బాధించలేదు. ఫిజికల్‌గా నేను చాలా ఫిట్‌గా ఉంటాను. సునాయాసంగా పైకి వచ్చాను. ఆ మూర్తి మాటలే నన్ను బాధిస్తూ ఉన్నాయి.

మూర్తి కాలిఫోర్నియా సన్నీవేల్‌ల్లో పనిచేస్తుంటారు. పిల్లలను దింపి వచ్చిన తర్వాత మూర్తికి కాల్‌చేసాను. మూర్తి సన్నీవేల్‌ల్లో ఒక పెద్ద కంపెనీకి వైస్‌ప్రెసిడెంట్‌గా పనిచేస్తున్నాడు. ఆర్థికంగా బాగా గడించాడు. అక్కడ ఉన్న దేవాలయాల్లో కొన్నిట్లో ట్రస్టీగానూ, ఉన్న చాలా తెలుగు సంఘాల్లో వేరు వేరు పదవుల్లో ఉన్నాడు. ఆర్థికంగా డొనేషన్స్ వాటికి ఇస్తుంటాడు. నేను నా కంపెనీ తరపున సన్నీవేల్‌ల్లో రెండు నెలలు పనిచేయవలసి వచ్చింది. అప్పుడు అక్కడ పరిచయం అయింది. మా ఊరు వాళ్ళ అత్తగారి ఊరి దగ్గర అవడం వల్లనో లేక ఇద్దరిదీ ఇండియాలో చదివింది ఒకే కాలేజీ అవటం వల్లనో మా పరిచయం త్వరలోనే ఫ్రెండ్‌షిప్‌గా మారింది. అందువలన అప్పుడప్పుడు నేను కాల్ చెయ్యడమే లేక అతను నాకు కాల్ చెయ్యడమో అవుతూ ఉంది. అక్కడ అయిన మిగిలిన ఫ్రెండ్స్ ఈమెయిల్ చేసుకుంటూ ఉంటాము. మొదట్లో వాళ్ళు ఫోన్ చేసి మాట్లాడుతుండేవాళ్ళు. తర్వాత ఈమెయిల్స్‌తో కాంటాక్ట్ పెట్టుకున్నారు.

నేను ఎప్పటిలాగానే మూర్తికి ఈ రోజు ఫోన్ చేసాను. అతను యధాలాపంగా మాట్లాడుతూ అతనికి పరిచయమైన ఒక ఫ్యామిలీ గురించి మాట్లాడాడు. ‘వాళ్ళు మావాళ్ళేనోయ్‘ అన్నాడు. తర్వాత ఏదో మాట్లాడాడు. వాటన్నింటి మీదా ధ్యాస పెట్టలేకపోయాను.

పైకి రాగానే మా ఆవిడ పిల్లల చదువు గురించి కంప్లైంట్ ఇస్తున్నది. అమ్మాయి బాగానే చదువుతుంది కానీ అబ్బాయి గురించి సంతృప్తి లేదు ట్యూషన్ పెట్టించాలని అంటుంది. ‘నీవు కనుక్కో‘ అన్నాను. ఒక్కసారిగా ఆవిడ గొంతు లేపింది. ‘నేనా! నీకు తెలుసుగా

నేను ఈ ప్రాజెక్టు మీద ఎంతో టైం వెచ్చించాల్సి వస్తున్నది. మీ ఫ్రెండ్స్ ద్వారా కనుక్కోవచ్చుగా మంచి ట్యూషన్ మాస్టర్స్ ఎక్కడ ఉన్నారో' అన్నది.

నేను స్కూల్లో చదువుకునే రోజుల్లో ఇంత స్ట్రెస్ లేదు. ఆడుతూ పాడుతూ చదువుకున్నాను. ఇంజినీరింగ్‌లో సీటు సునాయాసంగానే వచ్చింది. ఇంజినీరింగ్ జాగ్రత్తగా చదివాను. జాబ్‌లో ఒక్కొక్క మెట్టు ఎక్కుతూ ఉన్నాను. కానీ ఇప్పటి పిల్లలకు చాలా పుస్తకాలతో, చాలా హోంవర్క్‌లతో ప్రెషర్ ఎక్కువగా ఉంటున్నది. మా ఆవిడ తీరికగా ఉన్నప్పుడు శ్రద్ధతీసుకుంటుంది. ఇప్పటి ప్రపంచంలో ఇమడాలంటే అవన్నీ తప్పవు కాబోలు. పిల్లలు ఆడుకోవటానికి జాగా లేదు వీడియో గేమ్స్‌తోనే ఆడుకోవలసివస్తున్నది. ఎప్పుడైనా వస్తే నా చెల్లెలు పిల్లలతో కూడా ఇలాంటి వీడియో గేమ్స్ మాత్రమే ఆడతారు. కాంప్లెక్సులోని ఇతర పిల్లల పరిస్థితి కూడా ఇదే అనుకుంటాను "సరేలే నేను చూస్తాను" అన్నాను.

నా కంప్యూటర్ ఈమెయిల్ ఫ్లాష్ అయింది. అంటే ఆఫీస్‌లో ఎవరో కాంటాక్ట్ చేస్తున్నారు. వెళ్ళి దానికి రిప్లై ఇచ్చాను. నేను కంప్యూటర్ కంపెనీలో బాధ్యతాయుతమైన పదవిలో ఉన్నప్పటికీ, ఈ యంత్రాల పరిభాష మనిషి జీవితాన్ని నిర్దేశించడం నాకు సహించటం లేదు. సెల్‌ఫోన్‌తో కార్ డ్రైవ్ చేస్తూ ఎప్పుడో నాకు మిగిలిన కొద్ది ఫ్రెండ్స్‌తో మాట్లాడగలుగుతున్నాను. చాలా మందితో ఈ మెయిల్స్‌తో మాత్రమే కాంటాక్ట్‌లో ఉన్నాను. బంధువులను ఏదో పెళ్ళిళ్ళలో మాత్రమే కలుసుకుంటాను. జీవితాలలో పెరిగిన వేగం అవసరమనిపిస్తుంది. మా నాన్నగారి రోజులలో జరిగే ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలు ఇప్పుడు లేవు. మనస్సు విప్పి మంచిగా వ్రాసిన ఉత్తరాలు ఇప్పుడు మచ్చుకైనా కనిపించవు. నేను సన్నీవేల్‌ల్లో ఉన్న రెండూనెలల్లో మా ఆవిడకు ఒక్క ఉత్తరం మాత్రమే వ్రాసింది. ఈమెయిల్స్, ఫోన్స్ మాత్రమే మమ్మల్ని కలిపేవి. ఆ వ్రాసిన ఉత్తరం అపురూపం అనిపించింది.

త్వరగా తయారై కారులో నా ఆఫీస్‌కు బయలుదేరాను. ఇందాక వచ్చిన ఈ మెయిల్ గురించి కాసేపు ఆలోచించాను. దానిలో వ్రాసిన ప్రోబ్లమ్‌కు సొల్యూషన్ దొరికినట్లనిపించింది. మరల మూర్తి మాటలు చికాకు పరుస్తున్నాయి. అమీర్‌పేటలో ఉదయం 9గంటలకే కార్లు, ఇతర వాహనాలతో కిటకిటలాడుతూ ఉంది. కార్ల హారన్ మోతలతో హోరెత్తిపోతున్నది. ట్రాఫిక్ పోలీస్ హడావిడి, అతని విజిల్ మోతలు ఇంకా చికాకు కలిగిస్తున్నది. కార్ విండోస్ మూసి ఉన్నా ఆ సౌండ్స్ తలనొప్పి తెప్పిస్తున్నాయి. ఆటోవాళ్ళు, ఇతర కార్ల వాళ్ళ సైడ్ నుండీ ఈ సైడ్‌కు రావటం వలన నా వైపు ట్రాఫిక్ మూవ్ కావటం లేదు. అరగంటలో వంద మీటర్లు మాత్రమే పోయి ఉండవచ్చు. ఎవరో మోటర్ బైక్ వాడు నా కారును గుద్దేసి పోతున్నాడు. కారు విండోస్‌ను దింపి వాడిని ఆగమని అరిచాను. ఈలోపులో వాడు గుంపులో కలిసిపోయాడు. తప్పకుండా కారుకు డెంట్ పడిఉంటుంది. వాడి బండి నెంబర్ నోట్ చేసుకోలేదు. ఫ్రెండ్సంతా హోండా సిటీ కొనమంటే ఎక్కువ డబ్బు పెట్టి కొన్నాను. దానికి డెంట్ అంటే చాలా ఖర్చు అవుతుంది. గొంతు పచ్చిగా అనిపించింది. ఇందాక కిటికీ తెరిచినప్పుడు బయట గాలిలోని దుమ్ము పొగ నోట్లోకి వచ్చింది. నా వైఫ్ హోండా కారుకు కూడా కొన్ని డెంట్స్ పడ్డాయి. కాని వాటిని సరిచేయించలేదు. ఇద్దరం ఇంజినీర్లు అయినా డబ్బు బానే వస్తున్నప్పటికీ కార్లు, అపార్ట్‌మెంట్ పేమెంట్స్‌కి సరిపోతున్నాయి. కొంచెం గొప్పో మిగిలితే సంవత్సరానికి ఒకసారి వెకేషన్‌కు వెళ్ళిరావటానికి సరిపోతున్నాయి.

మా స్వగ్రామం రాజమండ్రిలో మా అమ్మానాన్న ఉంటున్నారు. కొద్దిగా ఉన్న పొలంలోని ఆదాయం, పెన్షన్ వాళ్ళకు సరిపోతున్నాయి. నా చెల్లెలకు డబ్బు సర్దమని మా అమ్మ చెపుతూ ఉంటుంది. మా బావ కాలేజ్‌లో లెక్చరర్‌గా స్కూటర్‌మీద వెళతాడు. కారు కొనడానికి డబ్బులు సర్దమని మా చెల్లెలుతో చెప్పిస్తూ ఉంటాడు. వంటరిగా ఉన్నప్పుడు డబ్బులు అప్పుడప్పుడూ ఇస్తూ ఉండేవాడిని. పెళ్ళి అయిన తర్వాత ఖర్చులు ఎక్కువయి ఇవ్వడం తగ్గించాను. పిల్లలు పుట్టిన తర్వాత మొత్తం తగ్గించాను. ఇదివరిలో ఉన్న ఆప్యాయత చెల్లెలి గొంతులో కనిపించదు. 'మీరు అపార్ట్‌మెంట్ కొన్నారటకదా, క్రొత్తకారు కొన్నారట కదా' అని యధాలాపంగా అడిగినా అందులో ఏదో దెప్పిపొడుపు కనిపిస్తూ ఉంటుంది. హైదరాబాద్‌నుండీ దాని పిల్లలు అవీ ఇవీ తెమ్మంటూ ఉంటుంది. డబ్బులే

కాకుండా ఈ షాపింగ్ తలనొప్పుల గురించి అన్నిసార్లు పట్టించుకోను. ఆప్యాయతలు అన్నీ డబ్బులో ఉన్నాయా! డబ్బు ప్రమేయం లేకుండా మనుష్యులు కలిసికట్టుగా ఉండలేరా అనిపిస్తుంది.

నేను వరంగల్‌లో ఇంజినీరింగ్ చదివేటప్పుడు అద్దె ఇంట్లో అన్నం వండుకుంటూ ఫ్రెండ్స్‌తో కలిసి తిరగటంలో ఉన్న ఆనందం ఇప్పుడు కార్లు, ఫ్లాట్‌లో ఉంటున్నప్పటికీ లేదు. అప్పుడు స్నేహితుల మధ్య స్నేహం డబ్బుతో ముడిపడిలేదనిపించింది. నా పరిస్థితి మారిందా, నేను మారానా లేక కాలం మారిందా? అర్ధం కావడం లేదు. మనుషుల మధ్య అంతరం పెరుగుతూ ఉంది. దానికి కారణం ఎలక్ట్రానిక్ కమ్యునికేషనా లేక ఆర్థిక సంస్కరణలా? నా ఫ్రెండ్ ఒకడు అన్నట్లు అందరం ఒంటరిగా కలిసి బ్రతుకుతున్నాం.

ట్రాఫిక్ కొంచెం కదిలి 200 మీటర్లు స్లోగా వెళ్ళింది వెంటనే మరల ఆగిపోయింది. ఇంతమంది జనం ఎక్కడ నుండీ వచ్చారనిపిస్తుంది. జనసమూహంలో అంతా హడావిడిగా వెళుతున్నారు. ఇంతమందికి ఇన్ని పనులున్నాయా అనిపిస్తుంది. ఊళ్ళో చిన్నప్పుడు ఉన్న జీవితంలోని ప్రశాంతత, హాయి ఇందులో ఎక్కడుంది?. నా ఫ్రెండ్స్ ఊళ్ళో వ్యవసాయం చేసుకుంటూ హైదరాబాద్‌లో ఉంటానని వాళ్ళు నా గురించి గొప్పగా మాట్లాడుకుంటూ ఉంటే నాకు నవ్వు వస్తుంది.

మొన్న ఇంటి దగ్గర నాకు, మా నాన్నకు మధ్య జరిగిన సంభాషణ గుర్తుకు వచ్చింది.

మా నాన్న పెన్షన్ కు సంబంధించిన పనిమీద ఇంటికి వచ్చాడు. ఆయన టీచర్‌గా రిటైర్ అయ్యాడు. మేము స్థిరపడ్డ ఊర్లోనే ఉద్యోగం చేసేవాడు. ఉదయం నడుచుకుంటూ వెళ్ళేవాడు. మధ్యాహ్నం భోజనానికి వచ్చేవాడు. సాయంత్రాలు కబుర్లు, కాలక్షేపాలతో మంచిగా స్నేహితులతో గడిపేవాడు. ట్యూషన్స్ చెప్పేవాడు కాదు. ఎక్కువగా సంపాదించుకోలేదు పెద్దల ఆస్థిని హరింపచేయలేదు. స్కాలర్‌షిప్పులతో గవర్నమెంట్ కాలేజీలో ఇంజినీరింగ్ నేను చేయడం వలన అతనికి ఆర్ధిక భారం పడలేదు. కొద్దిపాటి సేవింగ్స్‌తో మా చెల్లెలి పెళ్ళి చేయగలిగాడు. నా చెల్లెలు అందంగా ఉండటంతో కట్నం లేకుండా పెళ్ళి అయింది. మా అమ్మా నాన్నలది చాలా రిలాక్స్‌డ్ లైఫ్. తీరిగ్గా లేవడం, పేపర్‌ను రెండుగంటలసేపు చదవడం, కబుర్లు కాలక్షేపాలతో వాళ్ళకు బాగానే పొద్దుపోయింది. వాళ్ళు అప్పుడప్పుడు రెండు మూడు నెలల కోసం వచ్చినా వేరే పనులు పెద్దగా పట్టించుకోరు. నేను రోజూ రెండొందల ఈమెయిల్స్‌కు జవాబు వ్రాయాలి. ఇంకో వైపు ఫోన్ కాల్స్ ఆన్సర్ చెయ్యాలి. ప్రాజెక్ట్ గురించి, మా సహచరుల సహకారం గురించి ఎన్నో చర్చలు చేస్తుండాలి. డ్రైవ్ చేస్తున్నప్పుడు కూడా ఆఫీసుకు సంబందించిన కాల్స్ ఆన్సర్ చెయ్యాలి. రాత్రి ఇంటికి వచ్చిన తర్వాత అప్పుడప్పుడు ఆఫీసుకు సంబంధించిన, అమెరికా నుండీ వచ్చే బిజినెస్ కాల్స్‌కు ఆన్సర్ చెయ్యాలి. జీతాలు పెరిగినప్పటికీ అంతకు మించిన బాధ్యతలు పెరిగాయి.

రోజులూ, వారాలూ, నెలలు ఎంత త్వరగా గడిచిపోతాయో అర్ధం కాదు. మా ఆవిడ పరిస్థితీ అంతే. తను ఐ.ఐ.టీలో ఇంజినీరింగ్ చేసింది. మధ్య తరగతి కుటుంబం నుండీ వచ్చిన అమ్మాయి. ఒకే కులం కావడం, మా తల్లిదండ్రులకు నచ్చిన అమ్మాయి అవ్వడంతో పెళ్ళి కుదిరింది. నాలుగు సంవత్సరాల క్రితం పెళ్ళి అయినప్పుడు ఉన్న ఉత్సాహం, కళ తగ్గిపోయాయి. నేనంటే తనకు ప్రేమే. క్రొత్తలో ఉన్నంతగా దానిని ప్రకటించటం తగ్గింది. నేను విసుక్కున్నా తను నవ్వుతూ దాన్ని సరిదిద్దేది. తర్వాత మౌనంగా ఉండటం మొదలయింది. ఇప్పుడు నేను ఏదైనా విషయంలో విసుక్కుంటే దానికి డబుల్ విసుక్కోవడం మొదలయ్యింది. దాని పర్యాయసానమే ఇవ్వాళ్టి ఉదయం మా మధ్య జరిగిన సంభాషణ. మా అమ్మా నాన్నల ప్రవర్తన తనకు నచ్చదు కానీ దానిని రాద్ధాంతం చెయ్యదు. మా అమ్మ టీ.వీ దగ్గర చాలాసేపు గడపడం తనకు నచ్చదు. ఇంట్లో పనులు అందుకోవచ్చు కదా అంటుంది. ఆమెకు మా తల్లితండ్రుల మీద ప్రేమకానీ, ద్వేషం కానీ ఏమీ లేవు.

మొన్న ఉదయం బ్రేక్‌ఫాస్ట్ చేస్తున్నప్పుడు నాన్న సడెన్‌గా అడిగాడు ‘బావ అడుగుతున్న రెండు లక్షలు ఏమి నిర్ణయించావు‘. నాన్న బావ కారు గురించి అడుగుతున్నాడని తెలుసు. ‘నాకు ఇప్పుడు చాలా టైట్‌గా ఉంది ఆలోచించాలి. కారు కొనడానికి అంత

తొందరేముంది? ‘ ఆ మాటలు నాన్నకు రుచించలేదని అర్థమైంది. ముఖం ఎలాగో పెట్టాడు. ‘ఒక్కతే చెల్లెలు కదా! అడిగింది ఇస్తే సంతోషిస్తుంది. మీరు తలుచుకుంటే రెండు లక్షలు ఎక్కువేమీ కాదు. మన ఇల్లును డాబా చేద్దామని ఉంది. క్యాష్ లేక ఆగాను.‘

"కరక్టే మా సంపాదన బాగానే ఉంది.. కానీ ఖర్చులు కూడా దాని తగినట్లుగానే ఉన్నాయి. నేను ఇప్పట్లో సర్దలేను" అని ఖచ్చితంగా చెప్పాను.

ఆ రోజు సాయంత్రం ఇంటికి వచ్చేటప్పటికి నాన్న ఊరెళ్ళిపోయాడు. ఇద్దరం ఎంత కష్టపడితేనో ఈ డబ్బు వస్తుంది. అది కూడా అపార్ట్‌మెంట్ లోన్ పేమెంట్, కార్ లోన్ పేమెంట్స్, పిల్లల ఖర్చులు పోగా చాలా తక్కువగా మిగులుతాయి. మా చెల్లెలుతో మాట్లాడినప్పుడు ఇదివరకటి ఆప్యాయత లేదు మాటల్లో. తల్లిదండ్రుల ప్రేమ, తోడబుట్టిన వాళ్ళ ఆప్యాయత డబ్బుతో ఇంత ముడిపడి ఉందా! ఎన్ని విషయాలలో ఎంతో త్యాగం చేస్తే తప్ప ఈ మాత్రం డబ్బు రాదు. చాలాసార్లు పని నుండీ ఇంటికి వచ్చేటప్పటికి పిల్లలు నిద్రపోతూ ఉంటారు. దాంపత్య జీవితం అంత రుచికరంగా కూడా లేదు.

ఎదురుగా ఏదో ఊరేగింపు పోతూ ఉంది. దాని వలన కూడా ట్రాఫిక్ స్థబించిపోయింది

రోజూ ప్రతివాళ్ళు దేనికో దానికి తమ నిరసన తెలియచేస్తూనే ఉంటారు. ఎందుకో ఈవేళ వాళ్ళు ఈ ఆందోళన ఎందుకు చేస్తున్నారో తెలుసుకోవాలనిపించింది. వాళ్ళ అభిమాన హీరో నటించిన ‘వెధవనాయాల‘ అనే సినిమా రిలీజ్ ఆలస్యం అయిందట. దానికి ఎందుకు ఆందోళన చేపట్టారో అర్థం కావటం లేదు. నటులు ఈ అభిమాన సంఘాలకు డబ్బిచ్చి పోషించి ఒకళ్ళ నొకళ్ళు కొట్టుకునేలా చేస్తే ఫరవాలేదు. చేతిలోని డబ్బు ఖర్చుపెట్టుకుని వాళ్ళ విలువైన కాలాన్ని వృధాచేస్తున్నందుకు జాలి వేస్తున్నది. పౌర జీవితాన్ని అస్తవ్యస్తంగా చేస్తున్నందుకు విపరీతమైన కోపమూ, జాలీ కలిగాయి. కరుడుగట్టి కుయుక్తులతో దేశాన్ని కుదువబెట్టి రాజకీయం పేరుతో అందిన కాడికి దోచుకునే ఈ నాయకులు, ఇటువంటి అమాయకులు సమకాలంలో ఈ దేశంలో పరస్పరం నివసిస్తూ ఉన్నారని ఆశ్చర్యం వేస్తుంది.

ఇక్కడ నాయకులు ప్రజలను వర్గాలుగా విడగొట్టి మతాలతో రెచ్చగొట్టి పబ్బం గడుపుతూ ఉంటే చూస్తూ అలవాటు అయిపోయి నేను చేసేది ఏమీలేదని గ్రహించి సరిపెట్టుకుని ఉన్నాము. కానీ అత్యంత విద్యావంతులు, మేధావులున్న సిలికాన్‌వ్యాలీలో ప్రముఖుడైన మూర్తి మాటలు నన్ను పదే పదే ఇబ్బంది పెడుతున్నాయి. కులం, రంగు, వర్ణవిభేదాలు లేకుండా అందరినీ సమానంగా చూసే అమెరికాలో ఎంతో కాలంగా ఉంటూ మూర్తి, అందరి కులాల గురించీ ఆరా తీస్తున్నాడంటే బాధగా ఉంది. ఇండియన్ ఆదర్శ సమాజం సిలికాన్‌వ్యాలీలో మొదలవ్వాలన్నదే నా ఉద్దేశ్యం. మన స్వాతంత్ర సమరం గాంధీగారి ద్వారా దక్షిణ ఆఫ్రికాలోనే మొదలయింది. గాంధీగారు టాల్‌స్టాయ్ ఫాం ద్వారా నూతన సమాజం ప్రారంభించారు. అదేవిధంగా మనవాళ్ళు ఈ వసుధైక కుటుంబం, గ్లోబల్ విలేజ్ స్ఫూర్తితో అత్యంత ఆధునిక సమాజాన్ని మన మరియు ఇతర విలువలను స్ఫూర్తిగా తీసుకుని మొదలు పెట్టాలని నేను ఆశిస్తున్నాను. అందువలననే మూర్తి మాటలు అంతగా బాధిస్తున్నాయనుకుంటాను. డబ్బుకు, కులానికీ అతీతమైన సౌందర్య జీవితం ఈ 21వ శతాబ్దంలో నెరవేరదా?

ట్రాఫిక్ కొంచెం కదిలింది. ఈలోపల ఆఫీసుకి ఫోన్ చేసి నా సహచరులకు ఎప్పుడు నడుస్తున్న ప్రాజెక్టు విషయమై కొన్ని సూచనలు ఇవ్వడం జరిగింది. అప్పుడే వాళ్ళకు చెప్పాను నేను ట్రాఫిక్‌లో ఇరుక్కున్నానని. నాకు ఈ జనారణ్యం నుండీ అతి దూరంగా పారిపోవాలనిపిస్తుంది. రాజకీయాలు, డబ్బు ప్రమేయం లేని సెల్‌ఫోన్సు, పేజర్స్ లేని ప్రదేశం దొరుకుతుందా! ఈమెయిల్స్ చెక్ చెయ్యాల్సిన అవసరం అస్సలు ఉండకూడదు. పరస్పర గౌరవం, ప్రేమ ఆప్యాయతలు మాత్రమే ఉండాలి. అసలు అటువంటి ప్రదేశం ఉంటుందా? సడెన్‌గా సెల్‌ఫోన్ మ్రోగింది. ఉలిక్కిపడి సెల్ అందుకున్నాను. "మీట్ మి నౌ" అని టెక్స్ట్ మెసేజ్ ఉంది అది ఎక్కడ నుండీ వచ్చిందో నాకు తెలుసు. ఆఫీస్‌కు ఫోన్ చేసి నేను రావడం లేదని చెప్పి కారును లకడీకపూల్ వైపు తిప్పాను.

అపర్ణా ఎపార్ట్‌మెంట్స్ దగ్గరలో కారు పార్క్ చేసాను. అపార్ట్‌మెంట్ 202 బి వైపు నడవసాగాను. ఎస్.ఎమ్.ఎస్ చేసింది దీపిక. ఆమె నార్త్ ఇండియన్ అమ్మాయి. నా క్లాస్‌మేట్. చాలా అందంగా ఉంటుంది. నా పెళ్ళి అయిన తర్వాతే మా ఇద్దరికీ అనుబంధం ఏర్పడింది. ఇన్ని ఆదర్శ భావాలు కలిగిన నాకు ఈ సంబంధాన్ని అనైతికం అని ఎంత ఆలోచించినా అనిపించదు. నా భార్యను ప్రేమించడం లేదా అంటే అదేమీ కాదు. నా భార్యను మోసగిస్తున్నానని గిల్టీగా అప్పుడప్పుడు అనిపిస్తుంది. ఈ టెన్షన్స్‌తో నిండిన బిజీలైఫ్‌కు నాకు ఇది కొంత ఊరటగా అనిపిస్తున్నది. ఇది ఇంత ఆనందం ఇవ్వడానికి కారణం సమాజం విధించిన నియమ నిబంధనలకు లోబడకుండా ఉండటం వలన కావచ్చు లేక ఈ సమాజం మీద వ్యక్తం చేసే వ్యతిరేకత కావచ్చు. ఇన్ని ఆదర్శాలు వల్లించినా దీనినుండీ తప్పించుకోలేకపోతున్నాను.

202 బి అపార్ట్‌మెంట్‌కు వెళ్ళి కాలింగ్ బెల్ నొక్కాను. తలుపు తీయగానే చాలా అందమైనా నైటీలో వయ్యారంగా నిలబడి ఉంది. 'కాఫీ తాగుతావా' అంది. 'ఇది కాఫీ టైమా'! అన్నాను. నీకు ఏంకావాలో తెలుసు అంది. బెడ్‌రూంలోకి వెళ్ళాం.

అర్ధగంట తర్వాత కాఫీ, సమోసాలు తెచ్చింది. టీ.వీ ఆన్ చేసాను. అసెంబ్లీలో విపరీతంగా ఒకళ్ళనొకళ్ళు తిట్టుకుంటున్నారు వాకౌట్ చేస్తున్నారు. ఎన్నివందల కోట్లు ప్రజాధనం దుర్వినియోగం అవుతుందో పనికిమాలిన విషయాల మీద చర్చించడం వలన, క్రమశిక్షణ లేకపోవడం వలన లోపల ఇంత కొట్టుకున్నా బయట అక్రమ ధనార్జలో అంతా సమానమే.

'మేము పెద్ద టీ.వీ కొనాలనుకుంటున్నాము.'

'ఇది బాగానే ఉందిగా.'

'అందరూ బిగ్ స్క్రీన్ ప్లాస్మా టీ.వీ కొంటున్నారు. నాకు కూడా కావాలని ఉంది'

'ఊహూ' అన్నాను.

'మా తమ్ముడికి మీరు ఉద్యోగం ఇప్పించాలి.'

'మాది కంప్యూటర్ కంపెనీ ... మీ తమ్ముడు ఏదో కాలేజీలో లెక్చరర్ కదా!'

'లెక్చరర్ కంటే కంప్యూటర్ ఫీల్డ్‌లో బాగా జీతాలున్నాయని కంప్యూటర్ కోర్స్‌లు చేసాడు. కారు అదీ కొనుక్కోవాలంటే డబ్బు కావాలి కదా! '

'సరే చూస్తాలే' అని బయలుదేరాను.

'మీ కంపెనీ ప్రెసిడెంట్ మీ వాళ్ళే కదా!'

నాకు ఎక్కడలేని కోపం వచ్చింది. దాదాపు పరిగెత్తాను బయటకి!!

జీవిత ఆదర్శం కార్లు ఫ్లాట్లు, బిగ్ స్క్రీన్ టీ.వీలా! అవి అన్నీ ఉన్న నేను అంత సంతోషంగా ఉన్నానా! వాటిని సాధించడానికి జీవితంలో ఇంకా ఎన్నో విలువైనవి కోల్పోతున్నామని స్పష్టంగా అర్ధమవుతుంది.

కారు దగ్గరకు వడివడిగా నడుస్తుంటే "Fine art of happy living" advertisement board కనిపించింది. వాళ్ళ కాంటాక్ట్ నంబర్‌కు కాల్ చేసాను. అవతలి గొంతు నా వివరాలు చాలాసేపు తీసుకున్నాడు. ఏ కంపెనీ, ఏ ఉద్యోగం, సెల్ ఫోన్ నెంబరు అంతా తీసుకున్న తర్వాత ఫీజ్ అమౌంట్ చెప్పాడు. డబ్బు కోసమే పెట్టిన సంస్థ అనిపించింది.

కారు ఎక్కాను. స్టార్ట్ చేసిన తర్వాత ఎటు వెళ్ళాలో అర్ధం కాలేదు. కానీ నాకు తెలియకుండానే కారు మా ఊరు రాజమండ్రి వైపు వెళుతోంది.